

Európai
Bizottság

Az európai gazdasági és monetáris unió megvalósítása

A jelentés szerzője:

Jean-Claude Juncker

szorosan együttműködve a következőkkel

Donald Tusk

Jeroen Dijsselbloem

Mario Draghi

és **Martin Schulz**

Tartalomjegyzék

1. A valódi, szoros és méltányos gazdasági és monetáris unió jellemzői	3
2. A gazdasági unió felé – konvergencia, jólét és társadalmi kohézió	7
3. A pénzügyi unió felé – integrált pénzügy az integrált gazdaság érdekében	12
4. A fiskális unió felé – a hatékony és összehangolt költségvetési politikák integrált keretrendszere	15
5. Demokratikus elszámoltathatóság, legitimitás és az intézmények megerősítése	18
1. melléklet: A teljes gazdasági és monetáris unió megvalósításának ütemterve	22
2. melléklet: Integráltabb európai szemeszter	24
3. melléklet: A tanácsadó funkciót ellátó Európai Költségvetési Tanács – alapelvek	25

Bevezetés

A 2014. októberi euróövezeti csúcstalálkozó kiemelte, hogy „a gazdasági és monetáris unió zökkenőmentes működéséhez létfontosságú a gazdaságpolitikák szorosabb koordinációja”. A csúcstalálkozó résztvevői az „erőteljesebb gazdaságpolitikai koordinációt, a konvergenciát és a szolidaritást szolgáló konkrét mechanizmusok kidolgozása céljából” végzett munka folytatására, valamint „az euróövezet jobb gazdasági kormányzását segítő következő intézkedések” kidolgozására szólítottak fel.

E jelentést az Európai Bizottság elnöke dolgozta ki az euróövezeti csúcstalálkozó elnökével, az eurócsoport elnökével, az Európai Központi Bank elnökével és az Európai Parlament elnökével szorosan együttműködve.

A jelentésbe a tagállamokkal és a civil társadalommal folytatott élénk vita eredményeit is beépítették. A jelentés a gazdasági és monetáris unió kiteljesítéséhez továbbra is alapvető fontosságú dokumentumokon alapul: „A valódi gazdasági és monetáris unió felé” című jelentésen (az úgynevezett „négy elnök jelentés”), a Bizottság 2012-es „A valódi, szoros gazdasági és monetáris unió tervezete” című közleményén és „Az euróövezeti gazdaságirányítás javítását célzó következő lépések előkészítése” című, 2015. február 12-i elemző feljegyzésen.

E jelentés az öt elnök személyes megfontolásait és az általuk megvitatottakat tükrözi. Az euróövezetre összpontosít, mivel a közös valutát használó országoknak sajátos közös kihívásokkal, érdekekkel és felelőségekkel kell szembenézniük. A gazdasági és monetáris unió szorosabbra fűzésének folyamata azonban valamennyi uniós tagállam előtt nyitva áll. A folyamatnak átláthatónak kell lennie, és az egységes piac integritását annak minden egyes aspektusa tekintetében meg kell őriznie. Valójában az egységes piacnak az áruk és szolgáltatások, a digitális, az energia- és a tőkepiacok terén történő teljes mértékű kiaknázásának a gazdasági unió felé, valamint a nagyobb mértékű munkahelyteremtés és az erőteljesebb növekedés irányába ható erőteljesebb lendület részét kell képeznie.

A teljes gazdasági és monetáris unió nem önmagában vett cél. Eszköz ahhoz, hogy valamennyi polgár életét jobbá és méltányosabbá tegyünk, hogy felkészítsük az Uniót a jövőbeli globális kihívásokra, és minden tagja számára lehetővé tegyünk, hogy boldoguljanak.

1

A valódi, szoros és méltányos gazdasági és monetáris unió jellemzői

Az euró sikeres és stabil valuta, jelenleg 19 uniós tagállam és több, mint 330 millió uniós polgár közös pénze. Tagjai számára árstabilitást biztosít, és védelmet nyújt a külső instabilitás ellen. A közelmúltbeli válság ellenére továbbra is a világ második legfontosabb pénzneme, a globális devizatartalékok közel egynegyedét teszi ki, és csaknem hatvan ország és terület köti hozzá közvetve vagy közvetlenül valutáját.

Európa kezd kilábalni az elmúlt hetven év legsúlyosabb pénzügyi és gazdasági válságából. Az elmúlt évek kihívásai gyors és rendkívüli intézkedések megtételére kényszerítették a nemzeti kormányokat és az uniós intézményeket. Stabilizálniuk kellett gazdaságukat, és meg kellett védeniük mindazt, amit az európai integráció fokozatos és esetenként fájdalmas folyamata során elértünk. Ennek eredményeként sikerült megőrizni az euróövezet egészének integritását és a belső piac stabilitását.

Ahogy azonban Európa nagy részén újraindul a gazdasági növekedés és helyreáll a bizalom, az is egyértelművé válik, hogy az utóbbi évek gyors megoldásait a jövőre nézve tartós, méltányos és demokratikusan legitim alappá kell alakítani. Az euróövezetbeli 18 millió munkanélkülit tekintve az is világos, hogy sokkal többet kell tenni a gazdaságpolitikák javításáért.

Az európai gazdasági és monetáris unió (GMU) jelenleg leginkább egy évtizedek óta épülő, de csak részben elkészült házhoz hasonlít. Amikor a vihar lecsapott, a falakat és a tetőt gyorsan meg kellett erősíteni. Legfőbb ideje, hogy megerősítsük az alapjait és azzá tegyük a GMU-t, aminek eredetileg készült: kiegyensúlyozott gazdasági növekedésen és árstabilitáson alapuló, sikeres helyé, a teljes foglalkoztatást és társadalmi haladást célzó, versenyképes szociális piacgazdasággá. Ennek megvalósításához további lépéseket kell tennünk a GMU kiteljesítése felé.

Az euró ma több, mint pusztán fizetőeszköz: politikai és gazdasági projekt. Monetáris uniónk minden tagja egyszer és mindenkorra feladta korábbi nemzeti fizetőeszközeit, és véglegesen megosztotta monetáris szuverenitását a többi euróövezeti országgal. Ennek fejében a tagországok a hiteles és stabil valuta használatából származó előnyöket élvezhetik egy nagy, versenyképes és erőteljes egységes piacon. E közös sors válsághelyzetben valamennyi tagtól megköveteli a szolidaritást és a kölcsönösen elfogadott szabályok tiszteletben tartását.

Ez az „üzlet” azonban csak addig működik, amíg valamennyi tagja részesedik az előnyökből. Ahhoz, hogy ezek a feltételek tartósan fennálljanak, az országoknak mind egyénileg, mind kollektív módon lépéseket kell tenniük, hogy kompenzálják a belépéskor feladott

nemzeti kiigazítási eszközöket. Először is javítaniuk kell azon képességüket, hogy magas színvonalú, európai és nemzeti szintű kormányzás, fenntartható költségvetési és gazdaságpolitikák, valamint tisztességes és hatékony közigazgatás révén megelőzzék a válságokat. Másodsorban, amikor gazdasági sokkok következnek be – márpedig ezek bekövetkezése szükségszerű –, minden egyes országnak képesnek kell lennie a hatékony reagálásra.

Képesnek kell lenniük arra, hogy megfelelően ellenálló gazdaság és a gazdasági ciklus során biztosított kellő mértékű költségvetési tartalék segítségével saját maguk elnyeljék gazdasági sokkokat. Ennek az az oka, hogy a monetáris politika egységes euróövezeti meghatározása miatt a gazdaság stabilizálásához helyi sokkok esetén elengedhetetlen a nemzeti költségvetési politikák szerepvállalása. És a közös devizaárfolyam miatt minden országnak olyan rugalmas gazdaságra van szüksége, amely képes arra, hogy gyorsan reagáljon a visszaesésekre. Máskülönben fennáll annak veszélye, hogy a recessziók mély és tartós sebeket ütnek.

A relatív áralkalmazkodás azonban soha nem lesz olyan gyors, mint az átváltási árfolyam kiigazítása. És láttunk már példát arra, hogy a piaci nyomás gazdasági zuhanás során megfoszthatja az országokat fiskális stabilizátoraiktól. Annak érdekében, hogy minden gazdaság tartósan jobb helyzetben legyen az euróövezeten belül, arra is képesnek kell lenniük, hogy a GMU-n belüli kockázatmegosztás révén enyhítsék a sokkok hatását. Rövid távon e kockázatmegosztás integrált pénzügyi és tőkepiacok révén valósítható meg (magánszektorbeli kockázatmegosztás), a bankunióhoz szükséges közös védelmi mechanizmussal, azaz egy végső pénzügyi védőhálóval kombinálva. Középtávon, ahogy a gazdasági struktúrák a legjobb európai szabványokhoz közelítenek, az euróövezet egészére vonatkozó költségvetési stabilizációs mechanizmus révén fokozni kell a közszektorbeli kockázatmegosztást.

A fenntarthatatlan politikák megelőzése és a gazdasági sokkok egyenkénti és együttes elnyelése nem működött jól a válság előtt és alatt. Bár azóta számos fontos intézményi előrelépés történt, a kezdeti hiányosságok hagyatéka továbbra is fennáll. Jelenleg jelentős különbségek tapasztalhatók az euróövezeten belül. Egyes országokban a munkanélküliség alacsonyabb, mint valaha, míg másokban rekordmagasságot ért el; néhány országban a költségvetési politika anticiklikusan alkalmazható, másokban hosszú évek konszolidációjára lesz szükség a költségvetési mozgástér helyreállításához.

Ezek a különbségek az egész Uniót törékennyé teszik. Ki kell igazítanunk e különbségeket, és egy új konvergenciafolyamatot kell kezdenünk. A monetáris unió bármely tagállamban csak akkor lehet sikeres, ha mindenütt sikeres. Emellett az egyre inkább

globalizálódó világban a tagállamok felelőssége és saját érdeke hatékony és eredményes szakpolitikák fenntartása és a gazdaságukat rugalmasabbá és versenyképesebbé tevő reformok felvállalása.

Négy területen kell előrelépést elérnünk: először is, **a valódi gazdasági unió** felé, amely biztosítja, hogy minden gazdaság rendelkezik a monetáris unión belüli boldoguláshoz szükséges strukturális jellemzőikkel. Másodsor, **a pénzügyi unió** felé, amely a monetáris unió egészében biztosítja a közös valuta integritását és növeli a magánszektorral folytatott kockázatmegosztást. Ez a bankunió kiterjesztését és a tőkepiaci unió létrehozásának felgyorsítását jelenti. Harmadsor, **a költségvetési unió** felé, amelynek eredményeként költségvetési fenntarthatóság és költségvetési stabilizáció jön létre. Végül pedig **a politikai unió** létrehozása felé, amely valódi demokratikus elszámoltathatóság, legitimitás és az intézmények megerősítése révén az összes többi területen való előrehaladáshoz alapot biztosít.

Mind a négy unió függ egymástól. Ezért párhuzamosan kell fejlődniük, és minden euróövezeti tagállamnak valamennyi unióban részt kell vennie. Az előrehaladásnak minden esetben rövid és hosszabb távú intézkedések sorozatát kell követnie, de létfontosságú, hogy még ma kidolgozzuk és megállapodásban rögzítsük a teljes folyamatot. A rövid távú intézkedések csak akkor erősítik a bizalmat, ha a teljes körű és valódi gazdasági és monetáris unió kialakításához vezető hosszabb folyamat kezdetét jelentik. A sokéves válságot követően a kormányoknak és intézményeknek bizonyítaniuk kell a polgárok és a piacok felé, hogy az euróövezet a pusztán *túlélésnél* többre hivatott: meg kell mutatni, hogy *gyarapodni* fog.

E hosszú távú jövőképhez rövid távon ambiciózus intézkedésekre van szükség, amelyek most stabilizálják az európai házat, és megteremtik az építkezés teljes körű, középtávú befejezésének alapjait. Ez idővel elkerülhetetlenül a szuverenitás nagyobb mértékű megosztásával jár. A gazdasági és költségvetési szabályok és betartásuk tagadhatatlan fontossága ellenére a világ második legnagyobb gazdasága nem kezelhető kizárólag szabályokon alapuló együttműködés révén. Ahhoz, hogy az euróövezet fokozatosan a valódi gazdasági és monetáris unió irányába fejlődhessen, a nemzeti gazdaságpolitikai döntéshozatalra vonatkozó szabályok és iránymutatások rendszerétől egy olyan rendszer felé kell elmozdulnia, amely a szuverenitás megosztásán és közös intézményeken alapul – e közös intézmények többsége már létezik, és fokozatosan betöltheti ezt a feladatkört. A gyakorlatban ez azt jelentené, hogy a tagállamoknak saját nemzeti

költségvetésük és gazdaságpolitikájuk egyes elemei tekintetében egyre nagyobb mértékben kell elfogadniuk a közös döntéshozatalt. A gazdasági konvergencia és pénzügyi integráció sikeres folyamatának lezárását követően ez lehetővé tenné bizonyos fokú közszektorbeli kockázatmegosztást, amit egyidejűleg erőteljesebb demokratikus részvételnek és elszámoltathatóságnak kell kísérnie mind nemzeti, mind európai szinten. Erre a szakaszos megközelítésre azért van szükség, mert egyes nagyobb horderejű intézkedések a hatályos uniós jogi keret – kisebb vagy nagyobb mértékű – módosítását, valamint az euróövezeti tagállamok gazdasági konvergencia és szabályozási harmonizáció terén való jelentős előrehaladását teszik szükségessé.

E jelentés célja kettős: meghatározni a folyamatot a mai napon elindító első lépéseket és egyértelmű iránymutatást nyújtani a hosszabb távú intézkedésekhez. A folyamat két egymást követő szakaszra oszlik majd (az ütemtervet lásd az 1. mellékletben):

1. szakasz (2015. július 1-től 2017. június 30-ig): Az első szakaszban („**elmélyítési szakasz**”) az uniós intézmények és az euróövezeti tagállamok a meglévő eszközökre építenek, és a lehető legjobban kihasználják a meglévő Szerződéseket. Dióhéjban ez a versenyképesség és a strukturális konvergencia fokozását, a pénzügyi unió megvalósítását, felelős nemzeti és euróövezeti szintű költségvetési politikák elérését és fenntartását, valamint a demokratikus elszámoltathatóság javítását jelenti.

2. szakasz: E második szakaszban („**a gazdasági és monetáris unió megvalósítása**”) messzemenőbb konkrét intézkedésekről kell megállapodni a gazdasági és monetáris unió gazdasági és intézményi felépítésének befejezéséhez. E második szakaszban konkrétan a konvergenciára vonatkozó, közösen megállapított referenciakészlet révén (amely akár jogi jelleget is ölthet) kötelezőbb jellegűvé válna a konvergenciafolyamat. Az e szabványok felé tett jelentős előrehaladás – és elérésüket követően a betartásuk – a második szakaszban minden euróövezeti tagállam esetében feltétele lenne az euróövezet sokkelenyelő mechanizmusában való részvételnek.

Végző szakasz (legkésőbb 2025-ig): A második szakasz végén, az összes lépés teljes mértékű megvalósítása után, a valódi, szoros GMU stabil és virágzó életteret biztosít a közös fizetőeszközt használó uniós tagállamok valamennyi polgára számára, és vonzóvá válik a többi uniós tagállam számára, hogy ha készen áll, csatlakozzon.

Az uniós intézmények elnökei nyomon követik majd az e jelentésben foglalt ajánlások végrehajtását. Az elsőből a második szakaszba való átmenet előkészítésére a Bizottság 2017 tavaszán fehér könyvet fog előterjeszteni, amelyben értékeli az első szakaszban elért haladást és felvázolja a további szükséges lépéseket, ideértve a GMU második szakaszbeli kiteljesítéséhez szükséges, jogi természetű intézkedéseket is. A fehér könyv egy szakértői konzultációs csoport elemző eredményeire épít majd, a csoport feladata az e jelentésben szereplő,

hosszabb távú javaslatok jogi, gazdasági és politikai előfeltételeinek részletes elemzése lesz. A fehér könyv összeállítása során konzultációra kerül sor az uniós intézmények elnökeivel.

E jelentés elképzeléseket vázol fel, amelyek további megbeszéléseket követően törvények és intézmények formájában valósulhatnak meg. Ehhez széles körű, átlátható és átfogó folyamatra van szükség – egy folyamatra, amelyet késedelem nélkül meg kell kezdeni.

2

A gazdasági unió felé – konvergencia, jólét és társadalmi kohézió

A konvergencia fogalma központi helyet tölt be a gazdasági unióban: a tagállamok közötti konvergencia a legmagasabb szintű jólét felé; és az európai társadalmakon belüli közelítés, egyedülálló európai modellünk gondozása érdekében.

A GMU-ban a monetáris politika központosított, ám a gazdaságpolitika fontos részei továbbra is nemzeti szinten maradnak. Ahogy azonban azt a válság különösen jól láthatóvá tette, az euróövezet tagállamai növekedésük tekintetében függnek egymástól. Minden tag közös és saját érdeke, hogy képes legyen a gazdasági sokkok hatékony enyhítésére, korszerűsítse a gazdasági struktúrákat és a jóléti rendszereket, valamint biztosítsa, hogy a polgárok és a vállalkozások alkalmazkodni tudjanak az új igényekhez, tendenciákhoz és kihívásokhoz és előnyt tudjanak kovácsolni ezekből. Ugyanígy minden tag érdeke, hogy a többiek hasonló ütemben tegyék ugyanezt. Ez alapvetően fontos az olyan monetáris unióban, mint a GMU, amelynek tagjai között nem terveznek nagyszabású fiskális transfereket, és ahol a munkaerő mobilitása viszonylag korlátozott.

Ez nem azt jelenti, hogy a közös valutát használó valamennyi tagállam egyforma vagy egyformának kell lennie vagy ugyanazon politikákat kell követnie. Végző soron az eredmény számít: hogy minden euróövezeti tagállam hatékony és eredményes politikákat kövessen annak érdekében, hogy gyorsan felépüljön a rövid távú sokkokból, ki tudja használni az egységes piacon belüli komparatív előnyeit, és beruházásokat tudjon vonzani, ezáltal a növekedés és a foglalkoztatás magas szintjét tartva fenn.

Már az egységes piac elmélyítésével is sok mindent el lehet érni – ez mind a 28 uniós tagállam számára fontos, de különös jelentőséggel bír azon tagállamok esetében, amelyek pénzneme az euró. Jelentős szakpolitikai területeken, például az áruk és szolgáltatások terén, valamint a kiaknázatlan potenciállal rendelkező területeken, például az energiaügy, valamint a digitális és tőkepiacok terén az egységes piac még nem valósult meg teljes egészében. Ez azt mutatja, hogy a valóban egységes piacban rejlő hatalmas gazdasági potenciál ellenére jelentős politikai akadályok vannak. Az előrelépés érdekében az említett területeken hozott releváns határozatokat nem egymástól függetlennek, hanem egy olyan politikai csomag részének kell tekinteni, amely minden tagállam számára előnyös. Ez azonban önmagában nem elegendő. A fenntartható konvergencia a „strukturális reformok”, vagyis a nagyobb növekedés és foglalkoztatás elérése érdekében a gazdaság korszerűsítését célzó reformok körébe tartozó szélesebb politikai eszköztárat is szükségessé tesz. Ez egyszerre jelent hatékonyabb munkaerő- és termékpiacokat és erősebb közintézményeket.

Az euróövezet tagjai közötti konvergenciához további előrelépésre van szükség. Először is, rövid távon (az 1. szakaszban) a jelenlegi irányítási keretre építve és azt tovább erősítve mindenkinek újult erővel kell törekednie a legjobb európai gyakorlat és teljesítmény felé. A végső cél, hogy az euróövezet egészében hasonlóan rugalmas gazdasági struktúrák jöjjenek létre. Ez – a versenyképességgel és a társadalmi kohézióval középpontjában – új lendületet ad majd a munkahelyteremtésnek és a növekedésnek.

A második szakaszban a konvergenciafolyamat formalizálásra kerül majd, alapját jogi természetű, közösen meghatározott szabványkészlet alkotja. Az ez utóbbi felé tett jelentős előrehaladás rendszeres ellenőrzés tárgyát képezi, és a tagok számára a további eszközök, például az euróövezet egésze számára létrehozandó sokkelnyelő mechanizmus előnyeiből való részesülés feltételét jelenti.

2.1. A konvergencia, a növekedés és munkahelyteremtés új lendülete

A reformok megújult lendülete a versenyképesség és a konvergencia érdekében szorosabb gazdaságpolitikai koordinációt előírányzó 2011. évi Euró Plusz Paktumban foglaltakkal is összhangban van – a Paktum azonban, tekintettel kormányközi, nem kötelező jellegére, a várt eredmények többségét nem hozta meg¹. A konvergencia, a növekedés és a munkahelyteremtés gazdasági uniója felé történő elmozduláshoz további paktumok helyett az uniós jogon alapuló konkrét előrehaladásra van szükség. Ennek az alábbi négy pillérre kell épülnie: versenyképességi hatóságok euróövezeti rendszerének létrehozása; a makrogazdasági egyensúlyhiány kezelésére szolgáló eljárás fokozott végrehajtása; a foglalkoztatás és a szociális teljesítmény középpontba helyezése; és a gazdaságpolitikák szorosabb összehangolása az átdolgozott európai szemeszter keretében. Mindezt rövid távon (az 1. szakaszban) kell végrehajtani, a gyakorlati intézkedések alapján és a közösségi módszerrel összhangban.

Versenyképességi hatóságok euróövezeti rendszere

Az euróövezet irányítása kiválóan alkalmas a költségvetési politikák összehangolására és felügyeletére. Javításra szorul viszont a szélesebb körű és egyre inkább központi szerepet betöltő versenyképesség terén. Az e hiányosság orvoslása felé tett első lépést az európai szemeszter – és a makrogazdasági egyensúlyhiány

¹ Az Euró Plusz Paktumot (teljes nevén: „Euró Plusz Paktum: fokozottabb gazdaságpolitikai koordináció a versenyképesség és a konvergencia érdekében”) 2011-ben fogadták el az euróövezet országok, továbbá Bulgária, Dánia, Lettország, Litvánia, Lengyelország és Románia állam- és kormányfői. Önkéntes alapon nyitva áll más uniós tagállamok előtt is. A reformok és a koordináció felgyorsítása érdekében kormányközi megoldásként született. A végrehajtását azonban több hiányosság is hátráltatta, ideértve a nyomon követéséért felelős intézmény hiányát, mindazonáltal az alapjául szolgáló megfontolások továbbra is relevánsak és megújításra érdemesek. A megfelelő részeit ezért be kell építeni az uniós jogi keretbe.

kezelésére szolgáló eljárás létrehozása – jelenti, de ennél sokkal többet kell tenni annak biztosítása érdekében, hogy valamennyi tagállam ugyanazzal a lendülettel javítsa versenyképességét.

Ajánlott, hogy minden euróövezeti tagállam nemzeti hatóságot hozzon létre, amely a versenyképességre vonatkozó szakpolitikák és a versenyképesség terén nyújtott teljesítmény nyomom követéséért felelős. Mindez segítene megelőzni a gazdasági eltéréseket, és növelné a szükséges reformokkal kapcsolatos nemzeti szintű felelősségvállalást. Ezek a versenyképességi hatóságok olyan független testületek lennének, amelyek azt hivatottak felmérni, hogy a bérek a termelékenységgel összhangban változnak-e, és azokat össze kell hasonlítaniuk az euróövezet más országaiban és a főbb hasonlóan tekinthető kereskedelmi partnerországokban tapasztalható fejleményekkel, amint arról a tagállamok nagy többsége az Euró Plusz Paktum keretében már megállapodott. Ezenkívül e testületeket meg lehetne bízni azzal, hogy felmérjék, hogyan halad általánosságban a versenyképesség növelését célzó gazdasági reformok végrehajtása. Hiszen a versenyképes gazdaság végső soron olyan gazdaság, amelyben az intézmények és a politikák lehetővé teszik, hogy a termelékeny vállalkozások prosperáljanak. Cserébe ezek a vállalkozások fejlődésükkel támogatják a foglalkoztatást, a beruházásokat és a kereskedelem növekedését.

A versenyképességi hatóságok euróövezeti rendszerében e nemzeti hatóságok együttműködnének a Bizottsággal, amely éves szinten összehangolná a nemzeti versenyképességi hatóságok intézkedéseit. A Bizottság ezt követően az európai szemeszter keretében teendő (különösen az éves növekedési jelentéssel kapcsolatos) lépésekről való döntéshozatal, valamint a makrogazdasági egyensúlyhiány kezelésére szolgáló eljárás keretében hozandó döntések során (ideértve a túlzott egyensúlyhiány esetén követendő eljárás megindítására vonatkozó javaslatát is) figyelembe venné e koordináció eredményét.

Versenyképességi hatóságok

A versenyképességi hatóságok célja nem a gyakorlatok és a a bérek képzéséért felelős intézmények határon átnyúló összehangolása. Ezek az eljárások jelentősen eltérnek az EU-n belül, és – helyesen – a nemzeti preferenciákat és jogi hagyományokat tükrözik.

Egy egységes minta alapján minden tagállam maga határozza meg nemzeti versenyképességi hatósága pontos felépítését, de annak demokratikusan elszámoltathatónak és működési szempontból függetlennek kell lennie. A nemzeti szereplők, például a szociális partnerek továbbra is minden tagállamban a helyi bevett gyakorlat szerinti szerepüket töltik be, de a bértárgyalások során iránymutatásként használják a hatóságok véleményét. Egyes tagállamokban, például Hollandiában és Belgiumban már létrehoztak ilyen hatóságokat.

A makrogazdasági egyensúlyhiány kezelésére szolgáló eljárás megerősítése

A makrogazdasági egyensúlyhiány kezelésére szolgáló eljárást a válság mélypontján hozták létre. Az eljárás az európai szemeszterbe – az uniós és nemzeti gazdaságpolitikák éves jelentéstételi és felügyeleti ciklusába – illeszkedik. Célja, hogy megelőzze az egyensúlyhiányt, illetve még azelőtt kiigazítsa azt, mielőtt kezelhetetlenné válna. Az eljárás kulcsfontosságú eszközzé vált az európai makrogazdasági felügyelet számára, többek között az ingatlanbuborékok megelőzése, valamint a versenyképesség csökkenésének, a magán- és államadósság növekedésének és a beruházások hiányának korai felismerése terén. Ezért fontos, hogy az eszközt a legvégsőig kiaknázzuk. Ehhez különösen két területen kell fellépünk:

- Az eszközt nem csak az egyensúlyhiányok feltárására kell használni, hanem a strukturális reformok ösztönzésére is az európai szemeszter keretében. A korrekciós ágat erőteljes módon kellene alkalmazni. Az eljárást azonnal meg kellene indítani, amint túlzott makrogazdasági egyensúlyhiányt tapasztalunk, és azt a reformok végrehajtásának nyomom követésére is hasznosítanunk kellene.
- Ezenfelül fejleszteni kellene az eljárás képességét arra, hogy ne csak az egyes országok, hanem az euróövezet egésze szintjén is jobban kimutassa az egyensúlyhiányokat. Ehhez továbbra is a negatív hatású külső hiányok kiigazítására kell összpontosítani, mivel azok (például a tőkeáramlásban bekövetkező hirtelen megtorpanások révén) komoly veszélyt jelentenek az euróövezet zökkenőmentes működésére. A makrogazdasági egyensúlyhiány kezelésére szolgáló eljárásnak ugyanakkor a jelentős és tartós folyófizetésimérleg-többletet felhalmozó országokban is ösztönöznie kellene a szükséges reformokat azokban az esetekben, ha e többlet háttérben például elégtelen belső kereslet és/vagy alacsony növekedési potenciál húzódik meg, mivel ez szintén lényeges a monetáris unión belüli egyensúly sikeres helyreállításának biztosításához.

A foglalkoztatás és a szociális teljesítmény középpontba helyezése

Az euróövezet országaiban – részben a válság miatt, de részben bizonyos, már a válságot megelőző mögöttes tendenciák és teljesítményromlás miatt is – igen eltérő a foglalkoztatási és szociális helyzet. Európának a szociális téren is az „AAA” minősítés megszerzésére kell törekednie.

Ez gazdasági szempontból is szükségszerű: a GMU csak úgy lehet sikeres, ha az euróövezet valamennyi tagállamában jól és tisztességesen működnek a munkaerőpiacok és a jóléti rendszerek, ezért a

foglalkoztatási és szociális kérdéseknek prominens szerepet kell kapniuk az európai szemeszter keretében. A munkanélküliség, különösen a tartós munkanélküliség, jelenti az egyenlőtlenség és a társadalmi kirekesztés egyik legfőbb okát. Ezért kulcsfontosságú az olyan hatékony munkaerőpiacok kialakítása, amelyek magas szintű foglalkoztatást tesznek lehetővé, és amelyek képesek úgy elnyelni a sokkokat, hogy elkerülhető legyen a túlzott munkanélküliség kialakulása: az ilyen munkaerőpiacok elősegítik a GMU zökkenőmentes működését, és kedveznek a befogadóbb társadalmak kialakulásának.

Nem létezik mindenkire egyaránt érvényes sablon, a tagállamok azonban gyakran hasonló kihívásokkal küzdenek: minél több embert kell integrálniuk a munkaerőpiacba, minél több korosztályból; meg kell találniuk a megfelelő egyensúlyt a munkaszerződések rugalmassága és biztonságossága között; el kell kerülniük a magas szintű védelmet és jövedelmet élvező „belső” és a „külső” közötti szakadék kialakulását; csökkenteniük kell a munka adóterheit; személyre szabott segítséget kell nyújtaniuk a munkanélkülieknek, hogy ismét be tudjanak lépni a munkaerőpiacra; fejleszteniük kell az oktatást és az egész életen át tartó tanulást, és még hosszán sorolhatnánk. A munkaerőpiacokon túl fontos annak biztosítása is, hogy minden polgár megfelelő oktatásban részesülhessen, és hogy eredményes szociális védelmi rendszer – többek között úgynevezett szociális védelmi minimum – óvja a társadalom legveszélyeztetettebbjeit. Európa népessége egyre idősödik, és még jelentős reformokra van szükség ahhoz, hogy a nyugdíjrendszerek és az egészségügyi ellátórendszerek meg tudjanak felelni a kihívásnak. Ehhez többek között az szükséges, hogy a nyugdíjkorhatárt a várható élettartamhoz igazítsuk.

A GMU hosszú távú sikerének biztosításához ennél még egy lépéssel tovább kell mennünk: a földrajzi és szakmai mobilitás elősegítése – többek között a képesítések kölcsönös elismerésének javítása, az állampolgársággal nem rendelkezők közszektorbeli álláshelyekhez való hozzáféréseinek megkönnyítése, valamint a szociális biztonsági rendszerek koordinációjának fokozása – révén ösztönöznünk kell a nemzeti munkaerőpiacok mélyebb integrációját.

A gazdaságpolitikai koordináció megerősítése

Az európai szemeszter nagymértékben megerősítette a gazdaságpolitikai koordinációt; a számos csomag, paktum, eljárás és jelentéstételi követelmény azonban elhomályosította logikáját és aláta eredményességét. Az európai szemeszter középpontjában közös prioritásaink meghatározásának és megvalósításának kell állnia, mégpedig európai perspektívában és közös érdekeink teljes tudatában. Már történtek lépések az

európai szemeszter egyszerűsítésére és megerősítésére: a prioritások középpontba helyezésére, a dokumentumok számának csökkentésére és az azok megvitatására rendelkezésre álló idő növelésére, valamint a nemzeti hatóságokkal való intenzívebb politikai szintű kapcsolattartásra és azok fokozott szerepvállalására. Ezeket a lépéseket tovább kell vinni a következők megvalósítása érdekében:

- Egyértelmű ajánlásokat kell tenni a tagállamok számára, amelyeknek továbbra is elsősorban a potenciális növekedés megvalósításához, a munkahelyteremtés támogatásához és az egységes piac kínálta lehetőségek kihasználásához nélkülözhetetlen, kiemelt reformokra kell irányulniuk. Az országspecifikus ajánlásoknak konkrétaknak és ambíciózusoknak kell lenniük, különösen azok várható eredményei és a megvalósításra rendelkezésre álló idő tekintetében. Ugyanakkor fontos, hogy az ajánlások politikai jellegűek maradjanak, azaz a tagállamok bizonyos keretek között szabadon választhassák meg a végrehajtandó konkrét intézkedéseket. A tagállamoknak az általuk minden évben kidolgozott nemzeti reformprogramok alapján egyeztetniük kellene a tervezett reformokról.
- A tagállamoknak felelősséget kell vállalniuk kötelezettségvállalásaik teljesítéséért. Módszerebben kellene élni az időszakos végrehajtási jelentések, a rendszeres szakértői értékelések, illetve a „betart vagy indokol” módszer eszközével. Az eurócsoporthoz már az 1. szakaszban koordinátori szerepet játszhatna a teljesítmény összehasonlító értékelésében, amelynek során kiemelt figyelmet kellene fordítani a referenciaértékeken alapuló teljesítményértékelésre és a bevált gyakorlatok alkalmazására. Mindennek kiegészítéseképpen a legvégsőig ki kell használni a makrogazdasági egyensúlyhiány kezelésére szolgáló eljárás kínálta lehetőségeket.
- Szorosabban integrálni kell az euróövezetet és a nemzeti dimenziókat. Ennek érdekében az európai szemesztert két egymást követő szakaszra – az európai és a nemzeti szakaszra – kellene bontani. Ez azt jelentené, hogy először az euróövezet egészét érintő vitákra és ajánlásokra kerülne sor, és csak ezután következne az országszintű egyeztetések, hogy az országspecifikus fellépések teljes mértékben tükrözhesék a közös kihívásokat. A 2. melléklet szemlélteti ezt a javaslatot.
- Hosszú távra kell tervezni, ugyanis nem lehet – és nem is kell – mindent egyetlen évben elvégezni. Az európai szemeszter éves ciklusa mellett szükség van a megújult konvergenciafolyamatot tükröző, többéves megközelítés intenzívebb alkalmazására is.

2.2. A konvergenciafolyamat formalizálása

Középtávon (a második szakaszban) az ellenállóbb gazdasági struktúrák kialakítását célzó, fent ismertetett konvergenciafolyamatnak kötelezőbb erejűvé kellene válnia. Ehhez meg kellene állapodni egy sor közös, uniós jogszabállyal meghatározott, magas szintű szabványról, ami lehetővé tenné a közös érdekű politikák feletti ellenőrzés megosztását és az euróövezeti szintű döntéshozatali folyamatok megerősítését. Ehhez egyes területeken további harmonizációra lesz szükség, máshol – ahol az eltérő politikák is ugyanolyan jó teljesítményt tehetnek lehetővé – országspecifikus megoldásokat kell keresni. A közös szabványoknak elsősorban a munkaerőpiacokra, a versenyképességre, az üzleti környezetre és a közigazgatásra, valamint az adópolitika egyes szempontjaira (például a társaságiadó-alapra) kell összpontosítaniuk. A szabványok irányába tett előrehaladást rendszeresen ellenőrizni kellene. Ezzel összefüggésben továbbra is használatban maradnának az országspecifikus ajánlások. A makrogazdasági egyensúlyhiány kezelésére

szolgáló eljárást emellett nemcsak az egyensúlyhiányok megelőzését és kiigazítását szolgáló eszközként lehetne alkalmazni, hanem a reformok előmozdítására, valamint az euróövezeti tagállamok által e közös szabványok irányába tett előrehaladás nyomán követésére is. A gazdaságoknak a hasonló mértékű ellenálló képesség felé való jelentős és tartós konvergenciáját az euróövezet számára létrehozandó – a 4.2. alszakaszban röviden ismertetett – sokkelnyelű mechanizmusban való részvétel előfeltételévé kellene tenni.

A konkrét szabványok és mutatók meghatározásához részletesebb elemzésre van szükség. Példaképpen azonban a munkaerőpiacokra vonatkozó szabványoknak egyesíteniük kellene a biztonságot és a rugalmasságot, és kidolgozásuk során figyelembe lehetne venni a rugalmas biztonság elvének különböző pilléreit (így a kétszintű munkaerőpiac elkerülését elősegítő, rugalmas és megbízható munkaszerződéseket, az egész életen át tartó tanulásra irányuló átfogó stratégiákat, a munkanélküliek munkaerőpiacra való visszatérését segítő eredményes politikákat, a korszerű szociális biztonsági rendszereket és a munkát terhelő adók foglalkoztatásbarát kialakítását).

3

**A pénzügyi unió felé
– integrált pénzügy
az integrált gazdaság
érdekében**

A gazdasági unió megerősítése irányába tett lépések nagyban javítják majd a GMU működését. A folyamatot ugyanakkor a pénzügyi unió kiteljesítésének kell kísérnie, a gazdasági és a pénzügyi unió ugyanis kiegészíti és kölcsönösen erősíti egymást. Az e két fronton történő előrehaladásnak kiemelt prioritást kell élveznie a valódi gazdasági és monetáris unióra irányuló ütemterv első szakaszában.

A monetáris unióban ténylegesen egységes pénzügyi rendszerre van szükség, máskülönben a monetáris politikai döntésekből eredő impulzusok (például az irányadó kamatlábak módosításai) nem érvényesülnek egységesen az összes tagállamban. Éppen ez történt a válság során, ami még tovább súlyosbította a gazdaságok közötti különbségeket. Az egységes bankrendszer az egységes valuta tükörképe. Mivel a pénz túlnyomó része banki letét formáját ölti, az egységes valuta csak úgy lehet valóban egységes, ha minden tagállamban, az adott bankok földrajzi helyzetétől függetlenül egyforma a bankbetétek biztonságába vetett bizalom. Ehhez pedig egységes bankfelügyeletre, egységes bankszanálásra és egységes betétbiztosításra van szükség. Mindez ráadásul a bankok és a tagállamok közötti, a válságban központi szerepet játszó negatív visszacsatolási spirálok kezelése szempontjából is kulcsfontosságú.

A pénzügyi rendszernek ugyanakkor képesnek kell lennie arra, hogy különbséget tegyen az egyes országokra jellemző kockázati szintek között, hogy enyhíteni tudja az országspecifikus sokkok hatását, és csökkentse a költségvetési eszközök útján megosztandó kockázatok mennyiségét.

Mindezek a tényezők messzemenően indokolják a pénzügyi unió mielőbbi létrehozását. Az egységes felügyeleti mechanizmus bevezetésével nagyjából megvalósítottuk a bankfelügyelettel kapcsolatos célunkat. Megállapodás született az egységes szanalási mechanizmusról is, bár annak végrehajtása még nem történt meg teljesen. A pénzügyi unió kiteljesítéséhez még szükség van egy közös betétbiztosítási rendszer kialakítására és a tőkepiaci unió létrehozására. Sürgősségükre tekintettel mindezeket az intézkedéseket az első szakaszban kell végrehajtani.

3.1. A bankunió kiteljesítése

A bankunió kiteljesítésének első és alapvető feltétele, hogy az összes tagállam maradéktalanul átültesse a bankok helyreállításáról és szanalásáról szóló irányelvet saját nemzeti jogába. Erre feltétlenül szükség van a magánszektorral való kockázatmegosztáshoz; a bankunió ugyanis lehetőséget biztosít az adófizetők fokozott védelmére a bankok megmentési költségeivel szemben.

Másodsorban szükség van arra is, hogy gyorsan megállapodás szülessen egy megfelelő áthidaló finanszírozási mechanizmusról az Egységes Szanalási Alap számára – amely biztosítja, hogy akkor is elegendő pénz álljon rendelkezésre a bankok felszámolásához, ha az Alapban éppen akkor nincs elég forrás –, mire az 2016. január 1-jén megkezdődik működését.²

Harmadrészt az Egységes Szanalási Alap létrehozását megelőző átmeneti időszak során prioritásnak kell tekinteni az alap hiteles közös védőhálójának kialakítását és az egyenlő versenyfeltételek megteremtését a különböző tagállamokban működő bankok számára. Ezért a védőhálót minél gyorsabban ki kell alakítani: erre az Európai Stabilitási Mechanizmusból (ESM) az Egységes Szanalási Alapnak nyújtott hitelkeret útján lenne lehetőség. A védőhálóknak középtávon költségvetési szempontból semlegesnek kell lennie: ennek érdekében gondoskodni kell arról, hogy a pénzügyi ágazatra kivetett utólagos díjakból visszafizessék a köztámogatást.

Ezenfelül – a bankfelügyelet és a bankszanálás mellett a teljes körű bankunió harmadik oszlopaként – javasoljuk egy európai betétbiztosítási rendszer (EDIS) kialakítását. Mivel a nemzeti betétbiztosítási rendszereken alapuló jelenlegi modell kiszolgáltatott a jelentős helyi sokkoknak (különösen, ha a tagállami költségvetés és banki ágazat helyzete instabilnak tűnik), a közös betétbiztosítás növelné a jövőbeni válságokkal szembeni ellenálló képességet. A közös rendszer esetében valószínűbb az is, hogy az idők folyamán költségvetési szempontból semleges marad, mint a nemzeti betétbiztosítási rendszerek esetében, mivel a kockázatok szélesebb körben oszlanak meg, és a magán-hozzájárulásokat jóval több pénzügyi intézmény adja össze. A teljes körűen működő európai betétbiztosítási rendszer létrehozása időt igényel, de már az első szakaszban prioritásnak kell tekinteni, hogy a jelenlegi jogi keret határain belül konkrét lépéseket tegyünk ebben az irányban. Lehetséges opció még az is, ha az európai betétbiztosítási rendszert a nemzeti betétbiztosítási rendszerek európai szintű viszontbiztosítási rendszereként alakítjuk ki. Az Egységes Szanalási Alaphoz hasonlóan a közös európai betétbiztosítási rendszert a magánszektoron keresztül, a részt vevő tagállami bankok által fizetett előzetes kockázatalapú díjakból finanszíroznák, és olyan módon alakítanak ki, hogy elkerülhető legyen az erkölcsi kockázat. A rendszer hatóköre megegyezzen az egységes felügyeleti mechanizmusával.

Idővel felül kellene vizsgálni az Európai Stabilitási Mechanizmus közvetlen bankfeltőkésítési eszközének eredményességét, különös tekintettel annak jelenlegi korlátozó jellegű támogathatósági kritériumaira, mindamelllett tiszteletben tartva a megállapodás szerinti hitelezői feltőkésítési szabályokat. A közvetlen bankfeltőkésítés egy könnyebben elérhető mechanizmusa azáltal növelné a befektetői

² Erre az ECOFIN tanács 2013. december 18-i nyilatkozatát követően kerül sor.

bizalmat, hogy korlátozná a nehéz helyzetben lévő államháztartások által a szerkezetátalakításon átesett bankok irányításában játszott szerepet, és a tagállamok szintjén megtörné az állam és a bank közötti szoros kapcsolatot.

A bankunióban részt vevő összes banknak egyenlő versenyfeltételeket kell élveznie. Ehhez az egységes szabálykönyvön felül és túlmenően további intézkedésekre lesz szükség a még mindig jelentős mértékű nemzeti szintű mérlegelési mozgáster korlátozása érdekében, amely jelenleg is jelentős hatást gyakorol, különösen a bankok tőkéjének minősége és összetétele tekintetében. Az eltérések nagy része az egységes felügyeleti mechanizmus keretében kezelhető lenne. Más – elsősorban az eltérő jogi és intézményi keretekkel összefüggő – problémák megoldásához azonban jogszabályváltozásra lesz szükség. Hasonlóképpen a betétbiztosítási rendszerekről szóló irányelv közelmúltbeli felülvizsgálata fokozta a harmonizációt (különösen a nemzeti rendszerek előfinanszírozása terén), azonban még megenged bizonyos szintű nemzeti mozgásteret, amelyet felül kell vizsgálni.

Az EU-nak ugyanakkor továbbra is figyelmet kell fordítania a banki ágazatban – többek között a bankrendszeren kívüli hitelezési ágazattal összefüggésben – kialakuló potenciális új kockázatokra. A meglévő struktúrákat képessé kell tenni a pénzügyi ágazat egészét fenyegető kockázatok kimutatására. Ennek érdekében mérlegelnünk kell, hogy az Európai Rendszerkockázati Testület (ESRB) szerepére és hatásköreire építve és az EKB-val megvalósítható szinergiáinak maximalizálása mellett elvégezzük makroprudenciális intézményeink megerősítését. Végül középtávon érdemes lehet felülvizsgálni a bankok államadóssággal szembeni kitettségeinek kezelését is, például úgy, hogy meghatározzuk a nagykockázat-vállalásra vonatkozó határértékeket. Ez az intézkedés hozzájárulna a pénzügyi stabilitás és a nemzeti államháztartások közötti kapcsolat további feloldásához. A jelenlegi keret ilyen nagy léptékű változtatásait azonban kizárólag globális szintű koordinált erőfeszítés keretében lehet elképzelni.

3.2. A tőkepiaci unió létrehozása

A bankunió mellett prioritásként kell kezelni a tőkepiaci unió létrehozását is³. Ez mind a 28 uniós tagállamot érinti, de kiemelten fontos az euróövezet számára. Az intézkedés diverzifikáltabb finanszírozási forrásokat biztosít, így a vállalkozások – beleértve a kkv-kat is – a bankhitel mellett a tőkepiaci és egyéb nem banki finanszírozási forrásokhoz is hozzáférnek majd. A jól működő tőkepiaci unió ugyanakkor a kötvény- és a részvénypiacok integrálása révén (szem előtt tartva, hogy ez utóbbi jelentős sokkelenyelő kapacitással bír) megerősíti a határokon átnyúló kockázatmegosztást is. A valóban integrált tőkepiacok ezenfelül pufferként viselkednének a pénzügyi ágazatot érő rendszerszintű sokkok esetén, és megerősítenék a magánszektor tagállamokon átnyúló kockázatmegosztását⁴, ami pedig csökkentené a pénzügyi eszközökkel megvalósítandó (közszektorbeli) kockázatmegosztás szükséges mértékét. Mivel azonban a tőkepiacok szorosabb integrációja és a fennmaradó nemzeti akadályok fokozatos elmozdítása új kockázatokot szülhet a pénzügyi stabilitás tekintetében, az összes pénzügyi szereplő stabilitásának biztosítása érdekében ki kell bővíteni és meg kell erősíteni a pénzügyi szereplők rendszerszintű kockázatainak körülményeképpen kezelésére rendelkezésre álló eszközöket (a makroprudenciális eszközkészletet), és meg kell szilárdítani a felügyeleti keretet. Ez végső soron egy egységes európai tőkepiaci felügyelet létrehozásához vezet.

Ezzel összefüggésben fontos, hogy a szabályozás ösztönözze a közös kockázatviselést és a kockázatmegosztást, és biztosítsa, hogy az összes pénzügyi intézmény megfelelő kockázatkezelési struktúrákkal rendelkezzen és prudenciális szempontból kielégítően működjön. Az adózás is fontos szerepet játszhat abban, hogy az eltérő, de összehasonlítható tevékenységek és befektetések minden joghatóságban egyforma elbánásban részesüljenek. A valódi tőkepiaci unióhoz ezenkívül további fejlesztések is szükségesek, amelyek egy része csak jogalkotás révén valósítható meg: ilyen például a kibocsátási tájékoztatókra vonatkozó követelmények egyszerűsítése, a minőségi értékpapírosítás uniós piacának élénkítése, a számviteli és könyvvizsgálati gyakorlatok fokozott harmonizációja, valamint a tőkepiacok integrációját egyes területeken – például a fizetéseképtelenségi jog, a társasági jog és a tulajdonjog terén – ellehetetlenítő, valamint a határokon átnyúló követelések jogi kikényszeríthetőségét aláálló legfontosabb akadályok megszüntetése.

³ Lásd: Zöld könyv – [a tőkepiaci unió kiépítése](#); Európai Bizottság, 2015. február 18.

⁴ A határokon átvételű befektetések növekedésének elvileg el kell vezetnie a magánszektorbeli kockázatok nagyobb eloszlásához. Ez két okból van így: 1) a pénzügyi eszközök – köztük vállalati kötvények és részvények – földrajzilag diverzifikáltabb portfóliója kevésbé változékonny és a belföldi jövedelemmel kevésbé korreláló megtérülést eredményez (tőkepiaci kockázatmegosztási csatorna); 2) amennyiben az országot gazdasági sokk éri, a határon átnyúló áramlások elvileg lehetővé teszik a lakosság számára, hogy hiteleket nyújtsanak vagy vegyenek fel a sokk tompítására (hitelpiaci kockázatmegosztási csatorna).

4

**A költségvetési unió felé –
a hatékony és összehangolt
költségvetési politikák
integrált keretrendszere**

A válság egyik legfontosabb tanulsága az volt, hogy a fiskális politika létfontosságú közös érdeket jelent a monetáris unióban. Még az erős gazdasági és monetáris unió és az árstabilitás-központú közös monetáris politika sem garantálja önmagában a GMU megfelelő működését. A fenntarthatatlan költségvetési politika nemcsak veszélyezteti az árstabilitást az Unióban, de káros hatást gyakorol a pénzügyi stabilitásra is, mivel pénzügyi fragmentációhoz és tagállamról tagállamra terjedő problémákhoz vezet.

Ezért rendkívül fontos, hogy a nemzeti fiskális politikák felelősségteljesek legyenek. Funkciójuk kettős: garantálniuk kell az államadósság fenntartható szintjét, és biztosítaniuk kell, hogy az automatikus költségvetési stabilizátorok képesek legyenek elnyelni az országspecifikus gazdasági sokkokat. Ha ezt nem sikerül elérni, a recesszió valószínűleg tovább tart az egyes országokban, ami pedig az egész euróövezetre hatással van. Mindez azonban még nem elég. Fontos az is, hogy a nemzeti költségvetési egyenlegek az egész euróövezet szintjén megfelelő költségvetési irányvonalat⁵ kövessenek. Ez kulcsfontosságú annak érdekében, hogy mindenkor el lehessen kerülni a prociklikus fiskális politikákat.

Végezetül egy igen súlyos válság túlterhelheti a nemzeti költségvetéseket, amint az az elmúlt években több országban is megtörtént. Ilyen helyzetben előfordulhat, hogy a nemzeti fiskális stabilizátorok nem elégségesek a sokkhatás elnyelésére és az optimális szintű gazdasági stabilizáció biztosítására, ami következő lépésben az euróövezet egészét negatívan érintheti. Ezért fontos lenne hosszú távon létrehozni egy, az egész euróövezetre kiterjedő költségvetési stabilizációs funkciót. Ez a lépés egy olyan folyamat eredményeként valósulhatna meg, amelynek előfeltétele a nagyfokú gazdasági konvergencia és pénzügyi integráció, a nemzeti költségvetésekkel kapcsolatos döntéshozatal mélyebb koordinációja és összevonása, valamint a demokratikus elszámoltathatóság ezzel arányos megerősítése. Ez utóbbi fontos az erkölcsi kockázatok elkerülése és a közös fiskális fegyelem biztosítása érdekében.

Ugyanakkor meg kell erősíteni a közös uniós költségvetési irányítási keretbe vetett bizalmat is. Ezért kulcsfontosságú, hogy a jelenlegi fiskális keretünk alapos, következetes és átlátható végrehajtásának továbbvitele révén előkészítsük a terepet a következő lépések számára.

4.1. Felelősségteljes költségvetési politika: a GMU sarokköve

Az elmúlt években az úgynevezett hatos és kettes csomag, valamint a gazdasági és monetáris unióbeli stabilitásról, koordinációról és kormányzásról szóló szerződés jelentős javulást eredményezett a GMU fiskális politikai keretében. E jogszabályok együttesen irányt mutatnak a költségvetési egyensúlyhiányok megelőzését, az adósságállomány alakulásának nyomon követését, a végrehajtási mechanizmusok javítását és az uniós szabályokkal kapcsolatos nemzeti elkötelezettség fokozását célzó erőfeszítéseink számára. Ez az új kormányzási keret már most is biztosítja az euróövezeti tagállamok éves költségvetésének széles körű előzetes koordinációját, és megerősíti azoknak az államoknak a felügyeletét, amelyek pénzügyi nehézségekkel küzdenek. Minden tagállamnak be kell tartania a szabályokat, máskülönben veszélybe kerül a keret hitelessége. Tény, hogy a szabályok összetettek, azonban a hatos és a kettes csomag küszöbönálló felülvizsgálata – a stabilitásközpontú megközelítés megőrzése mellett – alkalmat kínál az egyértelműség, az átláthatóság, a megfelelőség és a legitimitás javítására.

Rövid távon (az első szakaszban) a tanácsadó funkciót ellátó Európai Költségvetési Tanács létrehozása révén meg kell erősíteni a jelenlegi irányítási keretet. Ez az új tanácsadó testület koordinálná és kiegészítené a tagállamok költségvetési keretrendszeréről szóló uniós irányelv értelmében létrehozott nemzeti költségvetési tanácsok munkáját, valamint európai szintű, független és nyilvános értékelést készítené arról, hogy a költségvetések – és azok végrehajtása – milyen mértékben teljesítik az uniós költségvetési irányítási keretben meghatározott gazdasági célkitűzéseket és ajánlásokat. A plurális összetételű tanácsban számos különböző szakterület képviselői foglalnának helyet. Az új Európai Költségvetési Tanács mandátumának a 3. mellékletben ismertetett irányelveken kell alapulnia.

Az ilyen feltételek mellett létrehozott Európai Költségvetési Tanács minden bizonnyal elősegíti majd a közös költségvetési szabályok eredményesebb betartását, a nyilvános vitában részt vevő felek tájékozottságának javítását, valamint a nemzeti fiskális politikák szorosabb koordinációját.

⁵ A költségvetési irányvonal koncepciója a költségvetési egyenlegnek az összesített gazdasági kereslet és kibocsátás befolyásolása érdekében történő változtatásait tükrözi. A Stabilitási és Növekedési Paktum értelmében a költségvetési irányvonalat a strukturális költségvetési egyenleg, vagyis a gazdasági ciklus hatásaival és az egyszeri és más ideiglenes intézkedések leszámításával korrigált költségvetési egyenleg alapján kell mérni. Általánosságban elmondható, hogy a költségvetési hiány (többlet) expanzív (megszorító) költségvetési irányvonalra utal.

4.2. Költségvetési stabilizációs funkció az euróövezet számára

Számos mód van arra, hogy a valutauniót költségvetési unióvá fejlesszük tovább. Ugyanakkor, noha a valutauniókban eltérő mértékben állnak rendelkezésre közös költségvetési eszközök, minden kiforrott monetáris unióban bevezettek közös makrogazdasági stabilizációs funkciókat a csak nemzeti szinten nem megoldható válságok jobb kezelése érdekében.

Hosszabb távon (a második szakaszban), és a fent kifejtett körülmények között – vagyis a nemzeti költségvetésekkel kapcsolatos döntéshozatal konvergenciájának és további összevonásának csúcspontjaként – ez az euróövezet természetes fejleménye lenne. Az euróövezeti szintű automatikus stabilizáció célja nem a gazdasági ciklusnak az euróövezet szintjén történő aktív finomhangolása lenne. Ehelyett hozzá kellene járulnia a nagy makrogazdasági sokkok hatásainak enyhítéséhez, és ezáltal általában véve növelnie kellene a gazdasági és monetáris unió egészségének ellenálló képességét. Az ilyen euróövezeti stabilizátorok pontos részleteinek kidolgozásához további aprólékos munkára van szükség. Ez a javasolt szakértői csoport egyik feladata kell, hogy legyen.

Az euróövezeti stabilizációs funkció lehetőségei és irányadó elvei

A leendő stabilizációs funkció első lépésként építhetne például az Európai Stratégiai Beruházási Alapra – az euróövezetre jellemző finanszírozási források és beruházási projektek azonosítása révén – amelyet az üzleti ciklushoz alkalmazkodva ki lehetne aknázni. Érdemes több további finanszírozási forrás igénybevételét is megfontolni. Fontos lesz annak biztosítása, hogy a stabilizációs funkció kidolgozása során érvényesüljenek a következő alapelvek:

- A funkció nem vezethet az országok közötti állandó- vagy csak egyirányú transzferekhez, a gazdasági unió felé tartó konvergencia ezért az egyik előfeltétele a részvételnek. Nem tekinthető továbbá a tagállamok közötti jövedelemegyenlősítés eszközének.
- Nem befolyásolhatja hátrányosan sem a megfontolt nemzeti szintű költségvetési döntéshozatalra, sem a nemzeti strukturális gyengeségek kiküszöbölésére vonatkozó ösztönzőket. Ennek megfelelően és az erkölcsi kockázat megelőzése érdekében szorosan kapcsolódnia kell az átfogó uniós kormányzási kerethez és a második szakaszban ismertetett közös szabványok irányába tett előrehaladás üteméhez.
- Az Európai Unió keretein belül kell kialakítani. Ez biztosítaná, hogy összhangban legyen a meglévő uniós költségvetési kerettel és a gazdasági politikák koordinációjára szolgáló eljárásokkal. Minden tagállam számára nyitottnak és átláthatónak kell lennie.
- Nem válságkezelési eszköznek szánjuk – az európai stabilitási mechanizmus (ESM) már ellátja ezt a funkciót –, feladata a gazdasági és monetáris unió és az egyes euróövezeti országok általános gazdasági ellenálló képességét javítása. Ezáltal hozzájárulna a jövőbeni válságok megelőzéséhez, és tulajdonképpen csökkentené az ESM általi jövőbeni intervenciók valószínűségét.

5

**Demokratikus elszámoltathatóság,
legitimitás és az intézmények
megegerősítése**

A nagyobb felelősségvállalásnak és az integrációnak az EU és az euróövezet szintjén együtt kell járnia a nagyobb demokratikus elszámoltathatósággal, legitimitással és az intézmények erősítésével. Ez egyaránt a siker záloga és a GMU-n belüli fokozódó egymásrautaltság természetes következménye. Egyben az új hatáskörök jobb megosztását és fokozottabb átláthatóságot is jelent azzal kapcsolatban, hogy ki, miről és mikor dönt. Végeredményben fokozott párbeszédet, nagyobb kölcsönös bizalmat és a közös cselekvésre való erősebb képességet teremt és igényel.

A válság tetőfokán gyakran kellett nagy horderejű döntéseket gyorsan, néha egyik napról a másikra meghozni. A döntéshozatal felgyorsítása vagy az ellenállás megkerülése érdekében több esetben is kormányközi megoldásokra esett a választás. Eljött az idő, hogy felülvizsgáljuk és megszilárdítsuk az általunk létrehozott politikai konstrukciót – és kiépítsük gazdasági és monetáris uniónk következő szakaszát.

Már rövid távon (az első szakaszban) is bizonyos konkrét lépéseket kell tenni a fokozott elszámoltathatóság és részvétel érdekében:

Az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek kulcsszerepe

Az első konkrét lépéseket az Európai Parlament kezdeményezte annak érdekében, hogy az európai szemeszter részeként megerősítsék a parlamenti felügyeletet. A hatos csomag és a kettes csomag jogszabályi rendelkezéseinek megfelelően gazdasági párbeszédre került sor az Európai Parlament, a Tanács, a Bizottság és az eurócsoport között. Ez már részét képezte az európai szemeszter legutóbbi fordulójának. E párbeszédet javíthatóak azáltal, ha megállapodás születik a szemeszter ciklus fő lépései során a célra rendelt időszakokról. A parlamentközi együttműködés új formája jött létre azzal a céllal, hogy közelebb kerüljenek egymáshoz az európai és nemzeti szereplők. Erre az Európai Parlament által a nemzeti parlamentekkel együttműködve szervezett európai parlamenti héten kerül sor, amelynek részeként a nemzeti parlamentek képviselői alapos megbeszéléseket folytatnak a politikai prioritásokról. A kettes csomag arra is jogot adott, hogy valamely nemzeti parlament meghívjon egy biztost a Bizottság költségvetés-tervezési-javaslatra vonatkozó véleménye vagy túlzotháány-eljárás alatt álló tagállamhoz címzett ajánlása bemutatására – ezt a jogot a jelenleginél szisztematikusabban kellene gyakorolni.

Tovább javíthatnánk a parlamenti munkák időzítését és növelhetnénk hozzáadott értéküket, összhangban a 2. mellékletben vázolt megújított európai szemeszterrel. Különösen az Európai Bizottság kapcsolódhatna be az Európai Parlament plenáris ülésén a vitába, mielőtt az

éves növekedési jelentés benyújtására sor kerülne, majd a jelentés elfogadását követően folytathatnák a vitát. Ezenfelül egy második, külön plenáris vitára kerülhetne sor azután, hogy a Bizottság a hatos csomag gazdasági párbeszédre vonatkozó rendelkezéseivel összhangban benyújtotta az országspecifikus ajánlásokat. Ugyanakkor a Bizottság és a Tanács képviselői is részt vehetnének a parlamentközi találkozókön, különösen az európai parlamenti hét során. Erről az új gyakorlatról fokozatosan születhetne megállapodás az uniós intézmények (Bizottság, Ecofin Tanács, eurócsoport és az Európai Parlament) között egymás intézményi szerepének teljes körű tisztázás mellett, egy nem kötelező erejű intézményközi megállapodás formájában.

Az Európai Bizottságnak modell megállapodásokat is ki kellene dolgoznia a nemzeti parlamentekkel történő hatékonyabb kapcsolattartás érdekében. Az ilyen együttműködésnek ki kellene terjednie a mind a tagállamoknak címzett országspecifikus ajánlásokról folyó, mind az éves költségvetési eljárás keretében folytatott nemzeti parlamenti vitákra. Ez több életet lehelne a biztos meghívásának kettes csomagba foglalt jogába. Főszabályként a nemzeti parlamenteket jobban be kellene vonni a nemzeti reform- és stabilitási programok elfogadásába.

Az Európai Parlamentnek úgy kellene szerveznie tevékenységeit, hogy el tudja végezni különösen az euróövezethez kapcsolódó feladatait.

Az euró külső képviseletének konszolidálása

Ahogy a GMU a gazdasági, pénzügyi és költségvetési unió irányába fejlődik, külső képviseletét egyre nagyobb mértékben kellene egységesíteni. Ez történhet fokozatosan, de már az első szakaszban meg kellene kezdődnie.

Az EU a világ legnagyobb kereskedelmi blokkja és a világ legnagyobb kereskedője a késztermékek és szolgáltatások terén. Ezt azáltal érte el, hogy egységesen lépett fel a nemzetközi porondon, és nem huszonnyolc különböző kereskedelmi stratégiával. A nagy gazdasági és pénzügyi méret, valamint a legtöbb tag esetében egységes monetáris és árfolyam-politika miatt az EU szakpolitikai döntései és gazdasági folyamatai egyre fontosabbakká válnak a világgazdaság számára.

Azonban a nemzetközi pénzügyi intézményekben nem egységes az EU és az euróövezet képviselete. Az eltérő álláspontok miatt nem érvényesül teljes körűen az EU politikai és gazdasági súlya, mivel minden euróövezeti tagállam külön szólal meg. Ez különösen igaz az IMF esetében, az európai álláspontok összehangolása érdekében tett erőfeszítések ellenére is.

A kormányközi megoldások integrálása az uniós jogi keretbe

A válság idején számos kormányközi megállapodás született. Ezt a GMU felépítésének hiányosságai magyarázzák, de végső soron be kellene építeni őket az Európai Unó jogi keretébe. Ezt már a stabilitásról, koordinációról és kormányzásról szóló szerződés is előrevetíti, és más esetekben, például az Euró Plusz Paktum és az egységes szanálási alapról szóló kormányközi megállapodás tekintetében is meg kellene tenni.

Végül az európai stabilitási mechanizmus vált a lehetséges válsághelyzetek kezelésének központi eszközévé. Irányítási és döntéshozatali eljárásai azonban – főként a kormányközi struktúra következtében – bonyolultak és hosszadalmasak. Középtávon (a második szakaszban) ezért irányítását teljes mértékben integrálni kellene az EU Szerződéseibe.

Az eurócsoport általi központi kormányzás

Az eurócsoportnak központi szerepet kell játszania az euróövezet érdekeinek megvitatása, előmozdítása és képviselete terén. Ki fogja terjeszteni tevékenységét az újjáalakított európai szemeszterben. Rövid távon ehhez szükség lehet az elnökség és a rendelkezésére álló eszközök megerősítésére. Hosszabb távon (a 2. szakaszban) meg kell fontolni, hogy legyen állandó elnöke az eurócsoportnak, az e jelentésben körvonalazott, egyértelmű felhatalmazással. Az uniós intézmények támogatásával az eurócsoport még nagyobb szerepet játszhatna az egységes fizetőeszköz érdekeinek képviselete terén, az euróövezeten belül és azon kívül egyaránt.

Az euróövezet kincstára

A Stabilitási és Növekedési Paktum továbbra is a költségvetési stabilitás és a költségvetési szabályok tiszteletben tartásába vetett bizalom alapja marad. Továbbá egy valódi költségvetési unióhoz kiterjedtebb közös döntéshozatalra lesz szükség a költségvetési politika terén. Ez nem azt jelenti, hogy minden szempontból központosítva lenne a bevételi és kiadási politika. Az euróövezeti tagállamok továbbra is maguk dönthetnének az adózásról és a költségvetési kiadásokról a nemzeti preferenciák és politikai választások szerint. Mindazonáltal ahogy az euróövezet továbbfejlődik egy valódi gazdasági és monetáris unió felé, egyre nagyobb szükség lesz arra, hogy bizonyos döntéseket közösen fogadjanak el, miközben érvényesül a demokratikus elszámoltathatóság és a legitimitás. Egy jövőbeni euróövezeti kincstár az ilyen közös döntéshozatal fóruma lehet.

KÖVETKEZTETÉS

Ez a jelentés a gazdasági és monetáris unió legkésőbb 2025-ig történő kiteljesítéséhez szükséges fő lépéseket tartalmazza. Nagyratörő, ám egyben pragmatikus ütemtervet kínál. Ezek közül egyes intézkedéseket haladéktalanul végre lehet és kell hajtani. E célból az uniós intézményeknek érdemes lenne már 2015. július 1-től beindítaniuk az első kezdeményezéseket. Más intézkedésekhez több időre lesz szükség. A jelentés azonban mindenképp egyértelműen kijelöli az utat az európai gazdasági és monetáris unió számára. Ez egyaránt alapvető fontosságú a polgárok és a gazdasági szereplők számára, illetve az ők közös valutába vetett bizalma tekintetében is. E javaslatok megvalósításához minden tagállamnak és uniós intézménynek osztoznia kell a célban. Az Európai Tanács felkérést kap, hogy a lehető leghamarabb hagyja jóvá ezeket a javaslatokat.

1. melléklet

A teljes gazdasági és monetáris unió megvalósításának ütemterve

1. SZAKASZ 2015. JÚLIUS 1. – 2017. JÚNIUS 30.

AZONNALI INTÉZKEDÉSEK

Gazdasági unió

- **A konvergencia, a növekedés és munkahelyteremtés új lendülete**
- A versenyképességi hatóságok euróvezeti rendszerének létrehozása;
- a makrogazdasági egyensúlyhiány kezelésére szolgáló eljárás fokozott végrehajtása;
- a foglalkoztatás és a szociális teljesítmény középpontba helyezése;
- és a gazdaságpolitikák szorosabb összehangolása az átdolgozott európai szemeszter keretében.

Pénzügyi unió

- **A bankunió kiteljesítése**
- Áthidaló finanszírozási mechanizmus létrehozása az Egységes Szanálási Alaphoz;
- Konkrét lépések tétele az Egységes Szanálási Alap közös védőhálója létrehozásának érdekében;
- Megegyezés egy közös betétbiztosítási rendszerről;
- Az Európai Stabilitási Mechanizmuson (ESM) belüli, a bankok közvetlen feltőkésítésére irányuló eszköz hatékonyságának javítása.
- **A tőkepiaci unió elindítása**
- **Az Európai Rendszerkockázati Testület megerősítése**

Költségvetési unió

- **Az új, tanácsadó funkciót ellátó Európai Költségvetési Tanács**
- A Tanács európai szintű, nyilvános és független értékelést készítene arról, hogy a költségvetések – és azok végrehajtása – milyen mértékben valósítják meg az uniós költségvetési irányítási keretben meghatározott gazdasági célkitűzéseket és ajánlásokat. Tanácsait be kell építeni a Bizottság által az európai szemeszter keretében hozott döntésekbe.

Demokratikus elszámoltathatóság, legitimitás és az intézmények megerősítése

- **Az európai szemeszter átdolgozása**
- A szemeszter átszervezése két, egymást követő szakaszra: az első szakasz foglalkozna az euróvezet egészével, mielőtt a második szakaszban sor kerülne az országspecifikus kérdések megvitatására.
- **A parlamenti ellenőrzés megerősítése az európai szemeszter részeként**
- Vita az Európai Parlament plenáris ülésén az éves növekedési jelentésről azt megelőzően és azt követően, hogy azt a Bizottság kiadja; ezt követné az országspecifikus ajánlásokról szóló plenáris vita;
- Szisztematikusabb kapcsolattartás a biztosok és a nemzeti parlamentek között mind az országspecifikus ajánlásokkal, mind a nemzeti költségvetésekkel kapcsolatban;
- A nemzeti reform- és stabilitási programok éves benyújtása előtt a nemzeti parlamentek és a szociális partnerek rendszeresebb bevonása és a velük való konzultáció a kormányok által.
- **Az együttműködés szintjének növelése az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek között**
- **Az eurócsoport kormányzásának megerősítése**
- **Lépések az euróvezet egységes külső képviselete felé**
- **A stabilitásról, koordinációról és kormányzásról szóló szerződés, az Euró Plusz Paktum megfelelő részei, és az Egységes Szanálási Alapról szóló kormányközi megállapodás integrálása az uniós jogi keretbe.**

2. SZAKASZ

A GAZDASÁGI ÉS MONETÁRIS UNIÓ (GMU) STRUKTÚRÁJÁNAK TELJES KIÉPÍTÉSE

Gazdasági unió

- A konvergenciafolyamat hivatalossá és kötelezőbb erejűvé tétele

Költségvetési unió

- Költségvetési stabilizációs funkció létrehozása az euróövezet számára
- A mechanizmus igénybe vételének előfeltétele a nemzeti gazdaságok ellenálló képességének egymáshoz való közelítése.

Demokratikus elszámoltathatóság, legitimitás és az intézmények megerősítése

- Az európai stabilitási mechanizmus (ESM) integrálása az uniós jogi keretbe
- Európai szinten elszámoltatható euróövezeti kincstár létrehozása.

VÉGSŐ SZAKASZ LEGKÉSŐBB 2025-IG

2. melléklet

Integráltabb európai szemeszter

Az euróövezeti és a nemzeti szintek jobb integrálása érdekében az európai szemesztert két, egymást követő szakaszra kell osztani, amelyekben jobban elkülönül az európai és a nemzeti rész (az alábbi ábra szemlélteti az új struktúrát).

Az első szakasz (az n-1. év novemberétől az n. év februáráig) az euróövezet egészében fennálló helyzet értékeléséről szólna. A Bizottság által benyújtott éves növekedési jelentés szolgálna e párbeszéd alapjául, amely tematikus jelentéseket is figyelembe venne – így például a riasztási mechanizmus keretében készült jelentést, az Európai Rendszerkockázati Testület éves jelentését, az együttes foglalkoztatási és szociális jelentést, valamint az Európai Költségvetési Tanács és a versenyképességi hatóságok új euróövezeti rendszerének véleményeit. Ezek a jelentések együttesen átfogó képet adnának az euróövezetet érintő kihívásokról. Az éves növekedési jelentést bemutatnák az Európai Parlamentnek, amely megvitatná azt. Az éves növekedési jelentéssel egyidejűleg a Bizottság benyújtana egy, az euróövezeti cselekvésekről szóló külön ajánlást, valamint azon tagállamok listáját, amelyek tekintetében a makrogazdasági egyensúlyhiány kezelésére szolgáló eljárás értelmében részletes vizsgálatot tart szükségesnek. E dokumentumokat – ahogy azt a hatos

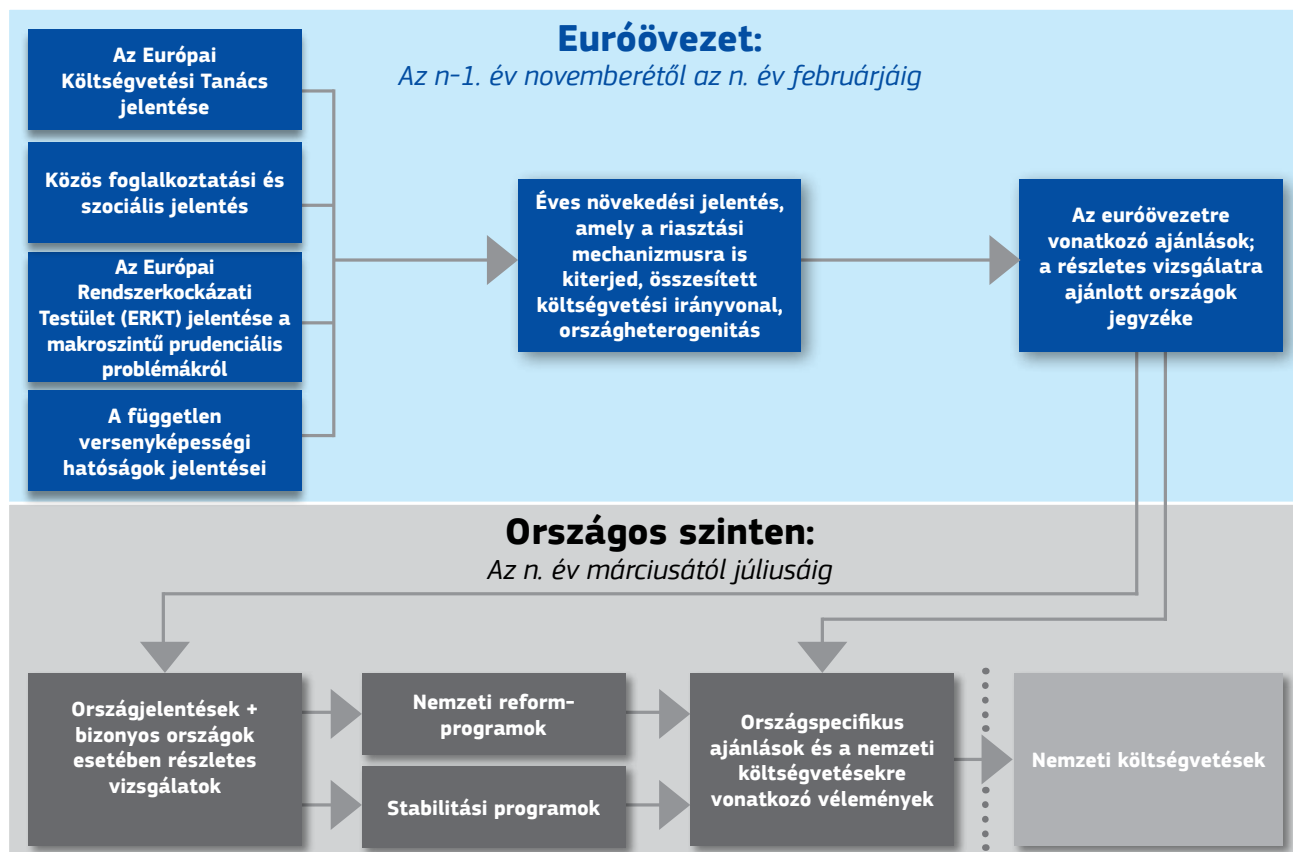
csomag előírja – a gazdasági párbeszéd keretében megvitatnák az Európai Parlamenttel, valamint a különböző tanácsi formációkkal és az eurócsoporttal. Ez azt jelentené, hogy minden év februárjának végére igazi vitára kerülne sor az EU és különösen az euróövezet következő évi prioritásairól.

A következő szakasz (az n. év márciusától júliusáig) a tagállamok teljesítményének e prioritások fényében történő értékeléséről és felülvizsgálatáról szólna. Ez az a fázis, amikor a tagállamoknak szisztematikusan be kellene vonniuk a nemzeti parlamenteket, a szociális partnereket és a civil társadalmat is a nemzeti prioritásokról folytatott párbeszédbe. Ez a szakasz a Bizottság országjelentéseinek közzétételével indulna, amelyek összefoglalják a tagállamok teljesítményét és az előttük álló kihívásokat. E szakasz az országspecifikus ajánlások elfogadásával zárulna, amely során egyértelműen figyelembe kellene venni az első szakaszban elfogadott euróövezeti dimenziót.

Az uniós szintű szociális partnerek például a megújult háromoldalú szociális csúcstalálkozó és makrogazdasági párbeszéd révén már korábban bekapcsolódhatnak a megbeszélésekbe annak érdekében, hogy a lehető legnagyobb mértékben hozzájáruljanak ehhez az új folyamathoz.

2. melléklet

INTEGRÁLTABB EURÓPAI SZEMESZTER

3. melléklet

A tanácsadó funkciót ellátó Európai Költségvetési Tanács – irányadó elvek:

A tanácsadó funkciót ellátó Európai Költségvetési Tanács megbízatásának a következő elveken kell alapulnia:

- Koordinálnia kell a nemzeti költségvetési tanácsok hálózatát, és ugyanolyan szinten függetlennek kell lennie.
- A szakpolitikával kapcsolatban a tanácsadás, nem a végrehajtás lenne a feladata. A szabályok betartatása továbbra is az Európai Bizottság feladata lenne, amelynek képesnek kell lennie arra, hogy eltérjen az Európai Költségvetési Tanács véleményétől, feltéve, hogy ezt megfelelő indokokkal teszi, és elmagyarázza azokat.
- Az Európai Költségvetési Tanácsnak az uniós költségvetési szabályok fényében mind a nemzeti, mind az euróövezeti szintre kiterjedő, inkább gazdasági, mint jogi megállapítást kellene tennie a megfelelő költségvetési irányvonalról. Ennek a Stabilitási és Növekedési Paktum (SNP) szabályai alapján kell történnie.
- A Költségvetési Tanácsnak diszkrecionális véleményadási joggal kell rendelkeznie, különösen a stabilitási programok vizsgálatával, az éves költségvetés-terv-javaslatok bemutatásával, valamint a nemzeti költségvetések végrehajtásával kapcsolatban.
- Utólagosan értékelnie kell az irányítási keret végrehajtását.

